

Sygn. akt XIV K 216/17, PR 2 Ds. 373.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Hetnarowicz-Sikora**

Protokolant: prot. sąd. Paulina Sobczak

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniach 01 grudnia 2017 r. i 14 grudnia 2017 r.

sprawy **A. P. (P.)**

syna M. i M. z d. M.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 grudnia 2016 roku w D. na ulicy (...) w ruchu lądowym, prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki WV Golf o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,67 mg/l, II badanie 0,68 mg/l, III badanie 0,64 mg/l, IV badanie 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku o sygn. akt XIII K 353/09, II K 1076/11, XIV K 1020/12 oraz XIV K 574/16 w okresie obowiązywania dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego ostatnim wyrokiem,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

1. uznaje oskarżonego **A. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, z tym, ustaleniem, iż dopuścił się go będąc prawomocnie skazanym wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 czerwca 2009 r. o sygn. akt XIII K 353/09, z dnia 03 kwietnia 2012 r. o sygn. akt II K 1076/11, z dnia 29 stycznia 2013 r. o sygn. akt XIV K 1020/12 oraz z dnia 22 listopada 2016 r. o sygn. akt XIV K 574/16 i w okresie obowiązywania dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. XIV K 574/16, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k., i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego E. K. kwotę 841,32 zł (osiemset czterdzieści jeden złotych i 32/100), w tym podatek VAT, tytułem kosztów udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu oraz kwotę 21,97 zł (dwadzieścia jeden złotych i 97/100) tytułem udokumentowanych wydatków w sprawie;

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt XIV K 216/17, PR 2 Ds. 373.2017

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Słupsku oskarżyła **A. P. (P.)**, syna M. i M. z d. M., ur. (...) w S., **o to, że:**

w dniu 23 grudnia 2016 roku w D. na ulicy (...) w ruchu lądowym, prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki WV Golf o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,67 mg/l, II badanie 0,68 mg/l, III badanie 0,64 mg/l, IV badanie 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku o sygn. akt XIII K 353/09, II K 1076/11, XIV K 1020/12 oraz XIV K 574/16 w okresie obowiązywania dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego ostatnim wyrokiem,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. ma 42 lata. Posiada wykształcenie zawodowe – jako ślusarz mechanik. Utrzymuje się z renty w kwocie 1.000 zł. Majątku większej wartości nie posiada. Jest rozwiedziony, na utrzymaniu posiada dwie córki.

A. P. był karany sędownie za jazdę w stanie nietrzeźwości pojazdami mechanicznymi.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 czerwca 2009 w sprawie o sygn.. akt XIII K 353/09 A. P. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. Wyrok uprawomocnił się dnia 09 czerwca 2009 roku.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 03 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 1076/11 A. P. został skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby. Nadto orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 11 kwietnia 2012 r.

Karę tę A. P. odbył w okresie od 10 listopada 2013 roku do 10 lutego 2014 roku w systemie dozoru elektronicznego.

Kolejnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 1020/12 A. P. został skazany za kwalifikowane prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, tj. w oparciu o art. 178a § 4 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby. Nadto orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 12 lutego 2013 r.

Kolejnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 574/16 A. P. został skazany za kwalifikowane prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości w oparciu o art. 178a § 4 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Wyrok uprawomocnił się w dniu 30 listopada 2016 r.

A. P. cierpi na zespół zależności alkoholowej oraz zaburzenia lekowo – subdepresyjne. W czasie inkryminowanym miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. (k. 65-67)

W dniu 23 grudnia 2016 roku A. P. spożywał alkohol.

Około godz. 20.10 A. P. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), jadąc po miejscowości D.. Przed nim samochodem marki M. poruszał się funkcjonariusz Policji A. R., będący poza służbą. Z uwagi na to, że samochód M. poruszał się wolno, A. P. zaczął intensywnie używać sygnałów dźwiękowych oraz mrugać światłami. A. R. zatrzymał swój pojazd, zjeżdżając do najbliższej zatoczki, a równolegle obok niego zatrzymał się także A. P.. Przy krótkiej wymianie zdań A. R. zorientował się, że A. P. znajduje się pod wpływem alkoholu. Gdy jednak zapytał o to A. P., ten odjechał swym autem. A. R. podjął za A. P. pościg prywatnym samochodem.

A. P. zatrzymał swój samochód za rondem ulic (...) i tam też, tj. na ulicy (...), został on zatrzymany przez A. R., któremu w zatrzymaniu pomógł przypadkowy mieszkaniec D. R. P..

A. P. prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki WV Golf o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,67 mg/l, II badanie 0,68 mg/l, III badanie 0,64 mg/l, IV badanie 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

A. P. w dniu 18 listopada 2016 roku kierował samochodem osobowym, nie mając do tego uprawnień i spowodował kolizję drogową, za co został prawomocnie ukarany (k. 112)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów:

a/ wyjaśnień oskarżonego (k. 21-22, 57-58);

b/ zeznań świadka A. R. (k. 11-12), zeznań świadka R. P. (k. 14-15),

c/ protokół badania alkotestem wraz ze świadectwem wzorcownia urządzenia (k. 2-5);

d/ dowodu z opinii biegłych psychiatrów (k. 65-67),

e/ dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia przez prokuratora wskazanych w wykazie na karcie 77v. pod pozycją od 1 do 12, a także z kart: 98-99 i 112;

Oskarżony A. P. słuchany dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego (k. 21-22 i k. 57-58) przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Na wstępie wskazać należy, że oskarżony nie składał wyjaśnień co skutkowało brakiem takiego materiału dowodowego. Jednakowoż, oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie negował okoliczności zdarzenia. Co więcej, złożył on wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 k.p.k., który to wniosek został uwzględniony za zgodą Prokuratora Rejonowego w Słupsku (k. 123 i k. 132 oraz k. 135)

Zeznania świadka A. R. Sąd ocenił jako wiarygodne. Świadek złożył rzeczową i spójną relację, a jego zeznania korelują z ustaleniami wynikającymi z protokołów badania nietrzeźwości oskarżonego. Wiarygodność tego świadka wzmacnia również fakt, iż jest on funkcjonariuszem Policji, przy czym w dniu zdarzenia podjął on działania obywatelskie, poza służbą.

Jako wiarygodną Sąd ocenił także relację świadka R. P., który jako osoba całkowicie obca dla oskarżonego nie miał żadnego interesu w nieuzasadnionym obciążaniu oskarżonego. Świadek zrelacjonował przebieg zapamiętanych wydarzeń z udziałem oskarżonego w sposób rzeczowy i szczerzy.

Opinię biegłych z zakresu psychiatrii Sąd ocenił jako jasną, spójną i pełną. Biegli przedstawili w niej logiczny wywód dot. stanu psychofizycznego oskarżonego, będąc specjalistami w swojej dziedzinie, co skutkowało uznaniem, iż sporządzona opinia jest rzetelna.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała.

Powyższe dowody wskazują zatem na fakt jazdy oskarżonego samochodem osobowym w dniu zdarzenia. Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył tym samym dostatecznych podstaw do ustalenia, że będąc prawomocnie skazanym wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 czerwca 2009 r. o sygn. akt XIII K 353/09, z dnia 03 kwietnia 2012 r. o sygn. akt II K 1076/11, z dnia 29 stycznia 2013 r. o sygn. akt XIV K 1020/12 oraz z dnia 22 listopada 2016 r. o sygn. akt XIV K 574/16 i w okresie obowiązywania dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. XIV K 574/16, A. P. w dniu 23 grudnia 2016 roku w D. na ulicy (...) w ruchu lądowym, prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki WV Golf o nr rej (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,67 mg/l, II badanie 0,68 mg/l, III badanie 0,64 mg/l, IV badanie 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Czyn ten zatem wyczerpał zatem znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Szczególny rodzaj odpowiedzialności karnej wprowadza art. 178a § 4 k.k., w przypadku jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Zważyć należy przeto, że A. P. był uprzednio skazany za przestępstwa z art. 178a § 1 i § 4 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 01 czerwca 2009 r. o sygn. akt XIII K 353/09, z dnia 03 kwietnia 2012 r. o sygn. akt II K 1076/11, z dnia 29 stycznia 2013 r. o sygn. akt XIV K 1020/12 oraz z dnia 22 listopada 2016 r. o sygn. akt XIV K 574/16. Skutkiem tego było uznanie, iż skazany popełnił ponownie czyn zabroniony kierowania w stanie nietrzeźwości, będąc uprzednio skazany za takie przestępstwa wyrokami wskazanymi wyżej, co z kolei skutkowało przyjęciem kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. A. P. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, jako że świadomie spożywał alkohol. A. P. miał także świadomość swych uprzednich skazań za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie sprawcy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w żadnym stopniu winy oskarżonego nie umniejsza fakt spożywania alkoholu w dacie zdarzenia. Wprawiając się w stan odurzenia alkoholem, oskarżony miał bowiem zdolność przewidzenia

skutków działania alkoholu na jego organizm oraz powinien przewidzieć własne funkcjonowanie pod jego wpływem, co podkreślili także bieli psychiatry w sporządzonej przez nich opinii.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej z obowiązującym go zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy w warunkach uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 4 k.k. (vide: informacja z Krajowego Rejestru Karnego oraz odpisy wyroków).

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Do okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego Sąd zaliczył wyrażony przez oskarżonego krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa oraz przyznanie się do jego popełnienia. Oskarżony nie utrudniał postępowania karnego, przyjmując konsekwencje swego zachowania za podstawę do złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się karze.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast fakt uprzedniej czterokrotnej karalności A. P. za jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości. Za okoliczność obciążającą należy również uznać znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego w dacie popełnienia czynu, a także fakt, że na drodze zachowywał się on brawurowo.

Na podstawie powyższych przesłanek Sąd doszedł do wniosku, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełniony przez oskarżonego czyn z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 jest adekwatna do stopnia zawinienia i do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a przy tym osiągnięte w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego. Zdaniem Sądu kara ta wpłynie także wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie. Bezwzględna kara izolacyjna wynika nadto z faktu dotychczasowej karalności na kary pozbawienia wolności oraz fakt bezrefleksyjnego złamania prawa i stworzenia niebezpieczeństwa, co wykluczało zastosowanie innej kary, takiej jak grzywna bądź kara ograniczenia wolności. W ocenie Sadu jedynie kara izolacyjna pozwoli oskarżonemu przemyśleć swoje postępowanie i skłoni go do przestrzegania prawa, tym bardziej że oskarżony bez głębszej refleksji wsiadł za kierownicę samochodu i nim kierował znajdując się w stanie nietrzeźwości, narażając tym na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych uczestników ruchu drogowego.

Rozstrzygając ponadto ewentualność zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary wskazać należy, że w żadnej mierze taka instytucja do oskarżonego nie mogła zostać zastosowana. Oskarżony bowiem był już karany na kary pozbawienia wolności (vide karta karna skazanego). Tymczasem, zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. sąd obecnie może zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie wówczas, gdy jest to kara orzeczona w wymiarze nieprzekraczającym roku i tylko wtedy, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Ustalając, iż oskarżony dopuścił się wskazanego czynu pod wpływem znacznych ilości alkoholu, a nadto stwierdzając, iż jest to jego piąte skazanie za kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, Sąd uznał, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi przez oskarżonego stwarza niebezpieczeństwo w ruchu drogowym, przez co zasadnym jest wyeliminowanie oskarżonego z kręgu uczestników ruchu drogowego po stronie kierowców pojazdów mechanicznych. To stwierdzenie skutkuje obligatoryjnym orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów

wobec oskarżonego. Z uwagi na to, na podstawie art. 42 § 3 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Z kolei na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie w tej wysokości również stanowi obligatoryjny środek karny wymierzany sprawcom przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k. i ma na celu uzmysłowienie im, iż czyny tak kwalifikowane są surowo piętnowane.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art.17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości oraz z opłaty z uwagi na jego stan majątkowy i fakt utrzymywania się jedynie z renty.

Sąd zasądził także od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego E. K. kwotę 841,32 zł (osiemset czterdzieści jeden złotych i 32/100), w tym podatek VAT, tytułem kosztów udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu oraz kwotę 21,97 zł (dwadzieścia jeden złotych i 97/100) tytułem udokumentowanych wydatków w sprawie, czyniąc podstawą tego orzeczenia § 2 pkt 2, § 17 ust. 1 pkt 1, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 **rozporządzenia** Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa **kosztów nieopłaconej pomocy prawnej** udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

S., dnia 04 stycznia 2018 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku